

2016/2

Březen – Duben

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

Norbert F. Čapek:

MEDITACE.

Každý z nás je větší, než všechny jeho strasti, každý z nás je podílníkem božím, každý je povolán k radosti. Povznášíme svoji mysl nad všechny smutky a uvědomujeme si, že jsme jeden každý živým chrámem toho, který jest přítomen v nás a současně vládne celým vesmírem. Uvědomujeme si, že není v něm žádné slabosti, žádných bolů, žádného zklamání a že je On smyslem našeho bytí a snažení.

V Jeho síle půjdeme životem a spokojíme se, že On je spokojený v nás. V Jeho lásce budeme sloužit druhým u víře, že zlo a trápení nemá trvání a žádné síly ani vlastní podstaty a žije jen z nevědomosti lidí; budeme sloužit Bohu šířením osvěty, pravdy, lásky, svobodného bratrství.

Fotografie

<i>Rev. Mgr. Jarmila Plotěná</i>	str. 0
<i>Hana Kupková</i>	str. 2
<i>Božena Jančíková a Ivo Koukol</i>	str. 14 až 16
<i>Ing. Pavel Sedlák</i>	str. 21
<i>Wikipedia Tibetská vlajka</i>	str. 23

Obsah

Obsah	1
Probuzení a očista (<i>Rev. Mgr. J. Plotěná</i>)	3
Letem myšlenek <i>Norbert F. Čapek</i>	4
Blahopřání	5
VELIKONOCE. <i>Ivo Koukol</i>	6
Nárek i útěcha jedné zbožné duše. (<i>Eva Švecová</i>)	12
Cyklus vlastivědných přednášek	13
Fotografie cyklu vlastivědných přednášek	14
<i>(Božena Jančíková, Ivo Koukol)</i>	
Rozhledna (<i>Norbert F. Čapek</i>)	16
Pegáskovská poetická žeň (<i>redakce</i>)	17
Pegásek (<i>Rev. Mgr. J. Plotěná</i>)	17
Jméno (<i>Bc. Daniel Novotný</i>)	17
Na mělčině (<i>Bc. Daniel Novotný</i>)	18
Jsi milován (<i>Hana Kupková</i>)	18
Člověče (<i>Hana Kupková</i>)	19
Vnímáš Mne? (<i>Hana Kupková</i>)	19
Jak taxikář odvezl osamělou stařenku do hospice	20
<i>(Ing. Ivan Sommer)</i>	
Tibet a lidská práva v roce 2015 (<i>Ing. Pavel Sedlák</i>)	21
Unitářská vlašťovka pro Tibet (<i>Ing. Pavel Sedlák</i>)	21
Proč se zastávám Tibet'anů (<i>Ing. Pavel Sedlák</i>)	22
Připomínka Fukušimské havárie (<i>Ing. Pavel Sedlák</i>)	23

Zpráva o činnosti o MS. Ostravě

Usnesení Valného shromáždění OUB

Probuzení a očista

Tak už zase jaro! To opět budou skoro ve všech časopisech psát o jarním detoxu, ozdravných kúrách, půstech, zkrátka o jarní očistě. Tedy možná, pokud nebudou jiné starosti. Budou různá pro i proti všelijakým dietám a procedurám. Inu člověk si může vybrat, dle situace a náтуры své a dle obsahu peněženky své. Většina rad a předpisů je dobře míněna a směřuje cíleně k jedinému, krásnému, nadějnému probuzení do jara.

Jenomže probuzení, to skutečně účinné a trvalé, na ročních dobách a počasí nezávislé, nezačíná na našem talíři ani v tělocvičnách, ale v naší mysli. Tu si bereme všude sebou, je skladná i na sebedešší cestu vhodná, stále s námi, nikdy a nikde nás neopustí. Ale může být čilá, bystrá, a tedy jará, nebo znavená, tupá a mdlá. A dle jasnosti a kvality ideálů, které ve své mysli pěstujeme a nosíme, takové sami sebe budujeme a také kolem sebe svůj svět tvoříme.

S očistou je to podobné. Také nezačíná ve vaně, ale v našem ideálu a představě čistoty a zdraví. Jaro je k uvědomění si těchto základů či "malé člověčí abecedy" velmi vhodným obdobím, neboť probouzející se, uklízející a rašící příroda nás přímo vybízí k následování. "Větší člověčí abeceda" nám na jaře připomíná z dějin lidského duchovního směřování, tedy z historie náboženství, dávný obraz obnovy osvobození a zmrtvýchvstání. Od dob pohanských ve zkušenosti se vsazeným do půdy, tedy vlastně zničeným, zrnem a vzejitím nového života, přes starohebrejské osobně chápané vyvedení ze země otroctví, tedy procitnutí do svobody, až po radostnou zprávu pro člověka, že již není otrokem, ale dítětem Božím. Ačkoliv je to svým způsobem náboženství učila, ne vždy jasně si lidé uvědomovali, kde začíná ona kýžená očista a svoboda, že totiž v mysli, ideálech a představách.

Jakéže jsou ty naše unitářské ideály si připomeneme v pátek 1. dubna na shromáždění k 94. výročí založení Společnosti Svobodného bratrství. A rovněž k našemu unitářskému výročí nás 8. dubna navštíví MgA Vladimír KISELJOV, tvůrce v oborech malby, monumentální nástěnné malby, scénografie, režie etc, s přednáškou a promítáním na téma: **DUCHOVNÍ A MATERIÁLNÍ SVĚT V OBRAZECH VLADIMÍRA KISELJOVA.**

V sobotu 23. dubna nás čeká Sněm NSČU v Praze, na nějž pojedou delegáti OUB a naší Místní skupiny v Ostravě zvolení na březnovém Valném shromáždění v Brně.

V květnu nás navštíví Rev. ThDr. Sofia Karolina Kučerová (v pátek 6.5.) a v neděli 1. května bude naše tradiční OTEVÍRÁNÍ STUDÁNEK jako obvykle vedené sestrou Dr. Miladou Škárovou. Letos otevřeme studánku nazvanou NADE VŠE JE VODA, kterou jsme otvírali již loni. Sraz bude upřesněn.

A co nám tentokrát Poutník přináší? Trošku jarních motivů jako lidové zvyky o jarních svátcích, velikonoční zamyšlení a vůbec všechno takové čtení, které připomíná cestu člověka ke kořenům lidství a naznačuje možnosti jeho vývoje pomocí očisty, probuzení, vzkříšení a svobody.

Toto vše nám přeje

Jarmila Plotěná

Norbert F. Čapek:

Letem myšlenek

Čím je jim člověk? Míň než nic, míň než mráček na obloze a pěna na řece, říkají materialističtí pesimisté.

Objevili, že celá mléčná dráha s miliony sluncí je jen kapkou v moři, jen jako zrnko písku. A naše země? Prášiček toho zrnka, mokrá tečka v kapce vody: a člověk?!

Z fakt vědeckých objevů o velikém stáří země a vývoji tvorstva utvořili si názor, že člověk je zdokonalenou opicí, ta opice zdokonaleným savcem nižšího řádu atd., až k pulci v moři - až k hlíně, mrtvé hmotě - k ničemu.

A z fakt, že lidský život může býti hromadně a náhodně ničen, že porucha mozku, aneb změna šťáv jistých žláz může jej obrátit v idiota nebo bystrého; z fakt, že tolik humbuku odkryto při projevech ze záhrobí - z toho všeho usuzují, že nejen jsme z ničeho, ale spějeme v nic, v nebytí - a proto jíst a pít a užít nebo se zabít, vše jedno.

Fakta, že dnes vidíme někoho s usměvavou tváří, plného radosti ze života a úsměvů, a nějaká nehoda ho stihne a jeho tvář zbledne, ztuhne, začne hnít, rozloží se - a byť sebe více za ním někdo plakal, na konec se pozapomene - a i ti, kteří ho vzpomínali, sami odejdou - že nacházíme památky celých národů a ras, o jejichž dějích už nic nevíme, a jejichž jména jsou prázdným zvukem - že i památka slavných mužů bývá spojena s vědomím, jak byli za života zneuznáni - a jsou-li jedněmi chváleni a za vzor vynášeni, že se najdou druzí, kteří jejich památku tupí - to vše, hlavně u povah pesimisticky založených, vede k podceňování všeho lidského snažení a kalí jim každou radost ze

života. Dolehne-li na ně nějaká rána, potká-li je nezdár, zklamání, nemají opory v svém životním názoru, a vrhají se do propasti zoufalství.

Oni stojí zády k slunci, proto vidí jen svůj vlastní stín. Já stojím na opačné straně, ale nejsem proto v rozporu ani s jediným vědeckým faktem.

Oni hledí chmurně do budoucnosti lidstva. Co prý bude se Zemí? Vychladne? Shoří? Bude rozbita? A co bude s lidstvem? Zanikne?

Mně všechno na to ukazuje, že jsme započítáni do velikého plánu kosmického, že máme každý v tom plánu nějaký úkol k vyplnění, že bud' už něco konáme, co do toho plánu patří, nebo se k tomu připravujeme.

Vidím všade přísný a přesný řád uprostřed zdánlivých zmatků - vidím, jak právě ty nejnepatrnější věci jsou velmi dopodrobna promyšleny, a mám sta důvodů k svému přesvědčení, že i náš celý život, z věčnosti do věčnosti je proplánován tak, abychom dosáhli plného sebevyjádření podle zákonů naší duše a duše všehomíra.

Z časopisu Cesty a cíle, roč. XIII, říjen 1935,

BLAHOPŘÁNÍ

všem členům i přátelům Brněnské obce unitářů, kteří se narodili v březnu a dubnu

VŠE NEJLEPŠÍ!

3.3. Jitka Stejskalová

Milan Sedláček

11.3. Michaela Bucková

Jana Jarušková

15.3. Hana Kupková

- 19.3. Pavel Janošík
23.3. Zdeňka Červená
7.4. Pavel Padalík
10.4. Vladimír Sedláček
13.4. Ladislava Polívková
16.4. Hana Kupková

Ivo Koukol

VELIKONOCE

Přednáška cyklu: Svátky slovanského roku

Úvod: Hlavním zdrojem obživy je a byla půda, dle toho se řídil život našich předků. Určovala charakter dnů všedních i svátečních a to v jednotlivých ročních obdobích. Naši předkové věděli, že člověk nemá s přírodou bojovat a pokud jí rozumí, má naději na úspěch, vlastní zdraví, dobrou úrodu a plodnost dobytka. Při šíření křesťanství církev soupeřila s hluboce zakořeněnými kulty Slunce, Země, Vody a zejména s oslavami slunovratů, tj. kulty pohanskými. Zůstalo pohanské veselí svátků a též různé pověry.

Některé lidové zvyky potlačilo husitství, hlásající očistu pravé víry katolické. Duchovní život lidí se přizpůsobil novým poměrům, ale přes zákazy a sankce se staré zvyky z předkřesťanských dob nevytratily. Z českého národního obrození rostlo duchovní povědomí, kulturní citění a hlavně národní citění. Tím spíše se upevní krajové varianty lidových projevů. Dvacáté století přineslo do tradic zásadní změny - lidové tradice mění svůj význam a formu. Některé tradice znovu necháváme znovu vstoupit do našeho života a také jsme nositeli nových podob.

Proto byla napsána pasáž cyklu "Svátky slovanského roku" - **Velikonoc**.

Dvojitá tvář Velikonoc: Prolnuly se dvě tradice: oslava jara - obnoveného života, tradovaná z dob předkřesťanských a příběh o smrti Ježíše Nazaretského. Křesťanství určilo duchovní charakter Velikonoc, ale starý kult Země, Slunce a pohanské jarní oslavy přinesly do velikonočních obřadů smyslovost a magické prvky. V paměti lidí byly a jsou uloženy tak hluboko, že se je nikomu nezdařilo vykořenit.

Pohanské oslavy jara: Sluneční jas, oživení vody a zeleně přinášelo člověku naději. Za to vzdával díky Matce Zemi. Uctíváním se vyzna-

čovaly všechny společnosti. U Řeků se kult Země objevuje v jarní oslavě bohyně Demeter. Staří Římané měli svátky Cerealia, kdy uctívali bohyni úrody Ceres, uctívali také ochránce stád Fauna (řecky Pan). Keltské jarní slavnosti začínaly v době první orby uctíváním bohyně Brigit, která měla v zimě podobu stařeny, ale s příchodem jara se měnila v mladou bohyni. Slované otevírali cestu Jaru symbolickým utopením bohyně zimy Morany (Mereny). Konaly se i další jarní slavnosti se zapalováním ohňů a jejich přeskokováním.

Židovský Pesach: Je významným jarním svátkem židovského náboženství, v němž se připomíná vysvobození Židů z egyptského otroctví. A také se v tomto svátku projevuje úcta k přírodě a k jejím produktům, které se žehnají. Svátky trvají týden a jejich součástí je slavnostní rodinná večeře (sederová). Jí se macesy – nekvašené chleby (když Židé prchali z Egypta, nebyl čas na vykynutí těsta). Dále je na hostině jen pečená beráncí kost, speciálně upravená vejce, směs strouhaných jablek ořechů a koření, např. skořice, směs různých druhů hořké zeleniny, speciální košer víno a slaná voda, připomínající slzy zotročených Židů v Egyptě.

Motiv beránka přijali později křesťané jako symbol Ježíše Krista.

Velká noc: Velikonoce jsou nejdůležitější křesťanské svátky. Začíná jimi liturgický rok. Na Bílou sobotu se čte v katolickém kostele začátek Bible. Z dramatu Ježíšovy smrti, nevznikly jen velikonoční svátky, ale sama podstata křesťanské víry.

Velikonoční příběh: O početí a narození Ježíše se dozvídáme, byť bez časového určení, ze dvou evangelií, Matoušova a Lukášova. O Ježíšově dětství a dospívání v muže jsou však v textech Nového zákona jen sporadické zmínky. Evangelia jsou zaměřena na život a smrt asi třicetiletého muže. Asi třicet let žil jako tisíce jiných Židů. Jednoho dne přijal od proroka Jana Křtitele křest vodou z řeky Jordánu, vybral si dvanáct učedníků a vydal se s nimi na cestu. Asi tři roky chodil po Palestině a hlásal příchod nového království. Učením o království, které není z našeho světa, myšlenkami o rovnosti lidí, pokoře a naději na spásu začal měnit myšlení lidí. Získal mnoho příznivců, ale i mnoho nepřátel. V čase židovských svátků Pesach (asi r. 30 až 33?) přišel do Jeruzaléma. Byl dle evangelijní zprávy v pátek jat, mučen a posléze si musel svůj kříž odnést za město na horu Golgotu (Kalvárii), na místo poprav, kde byl postupně ukřižován spolu se dvěma zločinci.

Dle evangelií o tzv. Velké noci ze soboty na neděli byl nalezen hrob prázdný a záhadní boží poslové informovali příchozí o zmrtvýchvstání pro jiný způsob existence.

Velikonoce a jarní úplněk: Stanovení data oslav Velikonoc vychází ze složitých astronomických a teologických. Nám postačí, že datum Velikonoc je pohyblivé a určující je pro ně jarní úplněk Měsíce, přesněji dáno nebližší nedělí po prvním jarním úplňku. Velikonoční svátky mohou tedy být v rozmezí od 22. března do 25. dubna. Času kolem rovnodennosti (v Římě na 25. března) byl přiřčen význam i v Ježíšově životním příběhu: podle církevních textů byl v údobí jarní rovnodennosti Ježíš počat (též zvěstování Panně Marii) a též v čase rovnodennosti zemřel (asi 8. dubna roku 30 až 33?).

Postní doba: Pro křesťany předchází Velikonocím 40 dní trvající půst. Půst určila církev asi v 5. stol. Proč čtyřicet? Vyjadřuje to 40 dní na poušti - duchovní příprava na veřejné vystoupení. Půst je odříkání a duchovní příprava k niternému prožití Velikonoc

Popeleční středa: Půst začíná Popeleční středou (Popelcem) po bujarém masopustním úterý. V ten den kněz činí popelem křížek na čelo a úkon provází slovy: „Prach jsi a v prach se obrátíš“ - připomínka pomíjivost činění lidského a všech jeho snah. Popel je obvykle použit ze spálených kočiček svěcených minulého roku. Tento zvyk je znám od 12. stol. Popel býval sypán na kajícíky. Nyní je tato tradice rozšířena na všechny věřící. Popeleční středě se též říká Škaredá nebo Černá.

Babička zpívala u kolovrátku postní písně. Dny byly delší a slunce mocnější, teplý vítr sežíral sníh na stráních. Slepice již zase vesele krákoraly na dvoře, hospodyně, když se sešly, mluvily o nasazení vajec. Pan myslivec, když chtěl z protějšího lesa přímo na Staré bělidlo, nemohl již přes řeku, ledy pukaly a pomalu se kus po kusu poroučely, jak pan otec říkal, když k ránu k stavidlu dohlížet chodil a na záspi Proškovic chvilku u babičky postál.

Na Škaredou středu vynášela babička kolovrat na půdu

Květná neděle: Poslední, šestá neděle, zvaná též Květnice, začíná pašijový (zvaný také Svatý nebo Tichý) týden. Podle evangelií lidé vítali Ježíše ratolestmi, které symbolizovaly vítězství. U nás se proutky váží do svazků a kytic, kterým se říká “košťátka“, berany, palmy.... Posvěcením získaly magickou moc, lidé si je přinášeli domů, aby je ochránily

před nemocemi. Posvěcené kočičky, se dokonce polykaly, věřilo se, že jsou ochranou před zimnicí a bolestí v krku. O posvěcené kočičky se sedláci dělili i s dobyt看em. Církev se nebránila přinášení proutků, ač je to též předkřesťanský zvyk.

Pašije a pašijový týden: Pašije znamená utrpení. Dny pašijového týdne, počínajících květnou nedělí, mají své názvy. Modré pondělí vzešlo od cechovních zvyklostí modrých, tj. nepracovních pondělků. Postní úterý mělo přívlastek Šedé, nejspíš proto, že se nic mimořádného nepříhodilo.

Škaredá středa: To je den, kdy se Jidáš stal za třicet stříbrných zrádce.

Zelený čtvrtek: Proč zelený? Jednak od zvyku pojídat zelené rostliny, ale též zkomolením staroněmeckého označení. Při večerní bohoslužbě na Zelený čtvrtek, naposledy zazní zvony a z kropenek je také odstraněna svěcená voda. Začíná velikonoční třídení (triduum), které připomíná Ježíšovo umučení.

Poslední večeře: (nebo též Večeře Páně) Je to poslední setkání Ježíše s učedníky. Dle lámání chleba a pití vína byl ustanoven křesťanský obřad přijímání. O mnoho staletí později se křesťané přeli, zda se má přijímat pouze chléb nebo též víno – “pod obojí způsobou“. Předchůdci unitářů přijímali chléb i víno a to ve dřevěném kalichu (na znamení prostého způsobu života věřících).

Za pátečního svítání přišel Jidáš s vojáky, aby jim označil Ježíše, který byl jat, bičován, mučen a ukřižován. Na Zelený čtvrtek věděly děti, že nebudou snídat nic jiného než jidášky s medem.

Velký pátek: Čas smutku a půstu. Utichají varhany a lidé rozjímaní. Podle lidové tradice zvony odletěly “do Říma“.

Další tradice a zvyky na Velký pátek:

- v tento den, se nesmělo pracovat
- lidé věřili, že se otvírá zem a ukazuje skryté poklady. Poklad prozrazoval jas vycházející ze skuliny, skály nebo kopce, světýlka nebo zářící rozkvetlé kapradi.
- na chvíli se také v ten den otevírá hora Blaník, ale dosud z něho nevyjeli rytíři (ještě teď není nejhůře ...)
- velkopáteční lidová tradice se týká magie Vody a Země. Vychází z pohanských zvyků a rituálů. Před svítáním lidé vycházejí k pramenům a studnám, kde nazí vykonají obřad čistoty. Voda proudící (živá) se přinášela domů na umytí náradí a dobytka a umytí světnice. Tyto tradice, obřadní koupele a mytí byly tak silné,

že se dodržovaly i přes zákazy církve. Voda je zdrojem duchovní síly a očisty

- hýbat zemí tradice zapovídá, nepracuje se na zahradě ani na poli. V tomto zvyku je pozůstatek jarního kultu Země, v níž na jaře klíčí sémě, život.

*Ta vodička studená
přes devět mezí nesená
dnes se jí umyje
bude červený jako já*

*Stromečku vstávej,
ovoce dávej,
umyj se, učeš se,
je velký den*

„Barunko, vstávej, slunce hned vyjde“ budila babička na Velký pátek vnučku, zlehouchka ji klepajice na čelo. Barunka se na příkaz babičky v struze umyla. Růžové beránky rozcházely se po obloze, ze záhor vystupovaly zlaté paprsky výše a výše, pozlacujice vrcholky stromů, až slunce v celé své velebnosti se ukázalo a světlo po celé stráni rozlilo. „Koukejte jen, babičko, jak krásně slunce vychází!“ povídala Barunka.

Ukřižování: V pátek ráno římský místodržící Pilát měl vykonat soud. Římský místodržící neměl obvinění, nechtěl se dostat do sporu s židovskými předáky, a tak odpovědnost přenesl na lůzu, zfanatizovaný dav od velekněží. Dav rozhodl o mučení a smrti. Popravčím místem byl pahorek u Jeruzaléma nazývaný Golgota (Lebka). Cestou dav Ježíše litoval.

Postavy křížové cesty:

Pilát pontský – římský místodržitel v Jeruzalémě (rok 26 až 36), pod jeho správou bylo Judsko a Samaří. Pokoušel se dát Ježíšovy milost, neboť to v době židovských svátků bývalo zvykem. Nechal předvést zbičovaného Ježíše a pronesl známý výrok: „Ecce homo.“ Židé si však vyžádali milost pro Barabáše. Pilát si umyl ruce, na znamení ... „Jsem bez odpovědnosti.

Bířící a římsí vojáci provázeli Ježíše od zatčení až po ukřižování a před ukřižováním hráli v kostky o jeho šaty.

Maria (hebr. Miriam znamená Neústupná) – je zosobněním utrpení nad umučeným synem a je přítomna po celou křížovou cestu.

Šimon Kyrénský – vojáci mu přikázali, aby pomohl s křížem.

Veronika – podala Ježíšovi roušku na otření tváře. Dle tradice zůstal na ni otisk Ježíšovi tváře.

Longinus – římský voják, který probodl Ježíšovi bok, vytryskla voda a krev. Ve středověku představovalo tzv. Longinovo kopí významnou relikvií, jakož i Sv. Grál (pohár s Ježíšovou krví).

Lotr po levici a pravici – byli současně ukřižováni s Ježíšem.

Jan Evangelista – tzv. miláček Páně se ocitl pod křížem společně s Marií. Symbolicky jej Ježíš předal své matce Marii za syna.

Marie Magdalena – napravená prostitutka, která se stala oddanou stoupenkyní Ježíše.

Josef Arimatijský – od Piláta dostal povolení sundat Ježíšovo tělo z kříže.

Hra “Tři Marie a mastičkář” Podle biblické epizody o třech Mariích vznikla ve středověku humorná hra, v níž mazaný mastičkář chce prodat truchlícím Mariím výhodně své masti, k nabalzamování Ježíšova těla. V této hře nešetří lidový duch drsným humorem.

Rouška a Turínské plátno: Na Veroničině roušce je hlava s trnovou korunou, zobrazuje asi podobu obličeje. Je to tvář podlouhlá, souměrná, s dlouhými vlasy a vousy. Turínské plátno je údajný otisk těla, je to lněné plátno 436 cm dlouhé a 111 cm široké. Dodnes, přes veškeré vědecké metody zůstává jeho původ záhadou (např. použito zkoumání pylu zachyceného na plátně elektronickým mikroskopem atd.).

Bílá sobota: Název pochází z liturgické barvy, kterou je na tento den bílá (roucho kněží, výzdoba chrámů, bílé květiny, křty dospělých a bíle oděných lidí). Bílá sobota je posledním velikonočním dnem postním, zavedeným katolickou církví. Po západu slunce se drží vigilie (neboli bdění či hlídka) s obřadem svěcení ohně doloženým už v 8. století a u nás při slovanských bohoslužbách Cyrila a Metoděje. Svěcení ohně je obřad důležitý, protože oheň je tu přijímán jako znamení světla. Věřící v kostele zapalují své svíce od centrální svíce zvané “Paškál“. Pojmenování je odvozeno od řeckého slova pascha (velikonoce). Na svíci je první a poslední písmeno řecké abecedy (alfa, omega). Paškál se rozsvěcuje od Velikonoc do Letnic. Mimo svátků přistupovali lidé k paškálu, aby přísahali. Od toho pochází rčení “Vzít si někoho na paškál“. Znamená to člověka důrazně pokárat

Magie ohně: Svěcení ohně se stalo příležitostí k lidovým zvykům. Tyto zvyky církev zakazovala. Ale i přes zákazy je lidé praktikovali, protože je to dávný zvyk pálení jarních ohňů.

Kult země: Obětovat v tento den pokrm zemi – starý lidový zvyk.

Mazanec: K bílé sobotě patří pečení velikonočních mazanců. Do 18. stol. se připravoval z mouky, másla, vajec a sýra nebo tvarohu a plnil se masem. Bochníček do zlatova upečený napodobuje Slunce a je zřejmě jeho symbol.

Boží hod velikonoční: Velikonoční neděle – též Velká, je sváteční den. Však slovo „HOD“ znamená ve starší češtině bohaté jídlo.

Velikonoční pondělí: též Červené, barevný přívlastek je odvozen od barevných vajíček na den pomlázky. Pomlázka vychází z doby předkřesťanské. Propuká veselí s potěšením pro všechny smysly. Mrská se vrbovými proutky.

Vejce: Vejce hrálo roli už v předkřesťanských dobách, věřilo se na jeho magickou sílu. Z předkřesťanských dob pochází symbolika malovaných vajec – kraslic.

Symbols Velikonoc: Jsou zelené větvičky, jehnědy, kočičky a květiny. Dále mazanec, ošatka či mísa s barevnými vajíčky, kuřátka, zajíc apod.

*Hody, hody doprovody, dejte vejce malovaný, nemáte-li malovaný, dejte
aspoň bílý ...*

*Komu vajíčko daruji, toho upřímně miluji, komu vajíčko dám, toho tuze
ráda mám ...*

To vajíčko malované, je od srdce darované

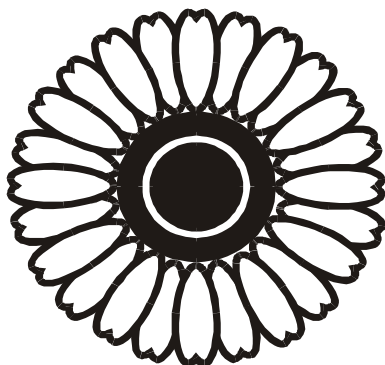
Eva Švecová

Nářek i útěcha jedné zbožné duše

Je těžko psát, když srdce pláče. Ne nad ukřižováním Krista, vždyť vše mělo z Boží lásky smysl, význam, ale nad mělkostí toho, co lidé a to svou svobodnou vůlí z toho skutku lásky udělali. Málo je znám skrytý význam Vykoupení. Co vykonal Ježíš, vykonal z lásky k lidem. Nemusíme plakat, i když v srdci jistě s vděčností hodnotíme a děkujeme. Chápeme však hluboký význam tohoto skutku? Nebo raději odbudeme vtíravou otázku v našem nitru, toužícím po skutečném pochopení, a spokojíme se s myšlenkou na oslavy a tradice? To je věru veselé, radostné.

Děti užívají "mrskutu" dospělí již promysleli plán, kam vyrazit na svátky, aby je řádně využili. Touží po změně v současné

neradostné době, tak zvaně uspěchané, ustarané. Nemusíme chodit zasmušilí a snad i neradostní, abychom dokazovali, jak sdílíme utrpení Ježíše. On přece třetího dne oblékl opět své, již proměněné, zduchovnělé tělo, v duchovním světě se ukázal všem, že je Ten, Který byl, je a bude, a nám, lidem ukázal Cestu a možnost vítězství nad zlem. Je toho trochu na nás moc? Ukřižování se obávat nemusíme, ale můžeme se pokusit zlikvidovat naše nečisté, a to jakkoliv nečisté myšlenky a skutky, abychom v sobě porazili naše osobní zlo a vítězně se vraceli ze životní pouti do duchovní domoviny. Není to tak těžké, jak se na prvý pohled zdá. Můžeme ve svém nitru poprosit Nejvyššího o pomoc, vedení, posilu. On se ozve. Ale říká se (a někteří se již k tomu dopracovali), že Bůh se dá nalézt každému tichému a pokornému srdci.

Cyklus vlastivědných přednášek - úvod

Dne 13. 1. 2016 pokračoval cyklus přednášek nejen o Jesenicku s video produkcí asi 100 velmi zdařilých snímků paní Boženy Jančíkové a pana Ivo Koukolu. Produkce měla tři části: Brno a okolí, Vyškovsko a Jesenicko. Novinkou byl program o rozhlednách a výhledech po krásách Moravy a Jeseníků.

Pozornost byla věnována i poutním místům, kapličkám a kostelům. Soubor fotografií se tak líbil, že byl promítnut ještě jednou. Děkujeme zejména autorce snímků, naší dlouhodobé příznavkyni, paní Boženě Jančíkové. Poděkování též náleží našemu předsedovi Ing. Pavlovi Sedlákovu za technické zabezpečení.

Božena Jančíková a Ivo Koukol
Fotografie cyklu vlastivědných přednášek
Rozhledny

Chocholík

Velký Roudný

Civilín

Rozhledna Hanse Kudlicha

Hraniční Vrch

Kančí rozhledna Vyškov

Norbert Fabián Čapek

Rozhledna

*S vrcholů se jinak vidí,
čím se život dole řídí.
S odstupem se dolů dívej,
Smích do žití vína přidej.
Nečekej na pochopení,
úsudky se lidí mění.
Dnes ti chvály stelou květy,
zítra jedem chví se rety.
Zajde zlo svým dílem vlastním,
Projde dobro citem šťastným.
S úsměvem a s vírou v lidi,
každý z nás, co žne, že sklídí,
žitím jdi, jdi poutník boží,
věčného jen važ si zboží*

Pegáskovská poetická žeň

Dne 26. 2. 2016 naše poetické setkání přineslo více textů a básní.
Několik z nich zde uveřejňujeme

redakce

Jarmila Plotěná

Pegásek

*Správný rytmus, správný rým,
přec té sloce nevěřím
Básníkům se často stává,
že i když rytmus vynechává,
veršování pokulhává,
krásná báseň zazáří.*

Daniel Novotný

Jméno

*určuje jméno
funkci, tvar, nasměrování?

někdy nomen omen
někdy pouhá prázdná nálepka
někdy identifikátor
kterým zavolám a chytím

někdy mívám problém
napíšu báseň
ale jak ji pojmenovat?
něco tam "plácnu"
ale není to součástí uměleckého záměru
to pak oslabí dojem
Škoda

jsou i entity
které se pojmenovat nedají
ztratila by se jejich
šíře....*

Na mělčině

*„kapitáne, stávkuje loď“
ale ne
to jsme jenom na mělčině
na mělčině nulových plánů
a nulových očekávání
„co když to ve svobodnějších vodách
bude horší?“
na mělčině vysušených citů
a příliš zatvrdlého rozumu
„co když se v hlubině
budeme topit?“
takhle to může vypadat
když se vrhneme
dobrodružství vstříc
a přitom chceme
zůstat doma*

Hana Kupková

Jsi milován

*Tím,
který je život sám,
Tím,
Který je vše ve všem
Tím,
Který jest Láskou
Moudrostí a Věděním,
tím,
který jest v tobě skryt,
Tím,
který k tobě promlouvá,
Tím,
který tě vede,
Tím,
který jest zde
a čeká na tebe.*

Člověče,

kdy už konečně začneš naslouchat?

Kdy už konečně začneš vnímat,

že je zde Něco,

co ti dá radost,

lásku i moudrost,

co ti dá pochopení

a vědění.

Něco,

co dlí uvnitř tebe,

Něco teplého a hřejivého,

co tě povzbudí

a zahřeje

Láskou

Vnímáš Mne?

Pokud tyto myšlenky nedokážeš přijmout,

věz, že je to ego, které se vzpouzí

a brání se je přijmout,

ego, které naplněno pýchou,

určeno jest k záhubě.

Chce zahubit také tebe

- tvou Podstatu, Jádro,

proto nechtěj zahubit sama sebe

silou svého ega,

ale dej průchod Síle vyšší, niterné

svému Zdroji života,

který tě osvobodí

a ukáže ti cestu,

smysl života

Ze sbírky "Otevři se lásce"

Jak taxikář odvezl osamělou stařenku do hospice

Přijel na nahlášenou adresu a zatroubil. Měla to být jeho poslední jízda, a tak si říkal, že by mohl odjet, ale přesto auto zaparkoval, šel ke dveřím bytu a zaklepal. „Chvilku“, ozval se hlas starší ženy. Po nějaké době čekání se dveře otevřely. Stála před ním malá, asi devadesátiletá žena. Byla oblečená v hedvábných šatech. Vedle ní stál malý kufřík. Byt vypadal, jako by v něm nikdo roky nebydlel. Na stěnách nebyly hodiny, poličky zely prázdnotou. V rohu stála krabice s fotografiemi.

„Pomohl byste mi odnést tu tašku do auta?“, požádala. Odnosl zavazadlo do auta a vrátil se, aby ženě pomohl. Chytla se ho za ruku a pomalu šli k vozu. Neustále děkovala. „To přece nic není“, řekl jí, „snažím se jen chovat tak, jak bych chtěl, aby se lidé chovali k mé matce“. „To jsi velice hodný chlapec“, odpověděla. Když se usadili do auta, nadiktovala adresu a zeptala se, zda by mohli jet přes centrum.

„To ale není nejkratší cesta“, upozornil ji. „Ano, já vím“, řekla. „Nespěchám, jsem na cestě do hospice. Už nemám žádnou rodinu“, pokračovala. „Lékař řekl, že mi nezůstává moc času“. „Jakou cestou byste chtěla jet?“, zeptal se taxikář. Následující dvě hodiny jezdili po městě. Ukázala mu budovu, kde kdysi dávno pracovala jako obsluha výtahu. Jeli čtvrtí, kde s mužem žili jako novomanželé. Občas ho požádala, ať zabrzdí před určitou budovou nebo uličkou. Seděla schoulená v koutku, beze slova. Najednou řekla: „Jsem již unavená“. Namířili tedy beze slova na udanou adresu. Byla to nízká budova, vypadala jako sanatorium. Jakmile zastavil, přišli k autu ošetřovatelé a opatrně jí pomohli vystoupit.

Taxikář otevřel kufr a zanesl malé zavazadlo ke dveřím. Žena už seděla na kolečkovém křesle. „Kolik vám dlužím“, ptala se a vytáhla kabelku. „Nic“, odvětil taxikář. „Přece si musíte vydělávat na živobytí“, odporovala. „Mám i jiné pasažéry“, odpověděl. Sklonil se k ní a objal ji, ona objetí opětovala. „Daroval jsi staré ženě trochu štěstí“, řekla. „Děkuji ti“. Dveře budovy se zavřely a byl to zvuk uzavírající další knihu života.

Pavel Sedlák

Tibet a lidská práva v roce 2015

Etničtí Tibetané nadále čelí diskriminaci a omezování jejich práv na svobodu vyznání, projevu, sdružování a poklidného shromažďování. Bylo zadrženo několik tibetských mnichů, spisovatelů, protestujících a aktivistů, mezi nimi i tibetský mnich Choephel Dawa a tibetský spisovatel a blogger Druklo.

Tibetský náboženský vůdce komunity Tenzin Deleg, který byl uvězněn za “podporu separatismu” v roce 2002, zemřel v červenci během výkonu svého doživotního trestu. Policie napadla a zadržela příslušníky jeho rodiny a další, kteří se shromáždili a vyžadovali, aby bylo jeho tělo vráceno, aby mohlo projít běžnými buddhistickými rituály. Navzdory přání rodiny bylo jeho tělo zpopelněno. Bylo též nahlášeno, že policie zasáhla proti rozrůstajícím se protestům nadměrnou a nepřiměřenou silou, včetně použití slzného plynu a výstřelů.

Během roku 2015 se v oblastech obydlených tibetskou populací zapálilo na protest proti represivní politice tamních úřadů nejméně sedm lidí; nejméně pět z nich jich důsledkem popálenin zemřelo. Od února 2009 stoupl počet obětí této formy protestu na 143.

- Vláda pokračovala v rozsáhlé kontrole nad tibetskými buddhistickými kláštery.

Převzato z Amnesty International

Pavel Sedlák

Unitářská vlaštovka pro Tibet

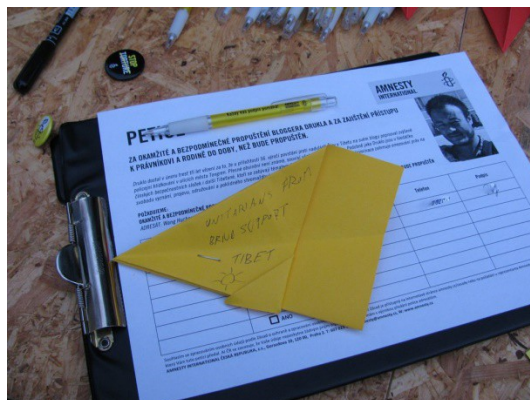
Jako každý rok i letošní jaro si připomínáme výročí okupace Tibetu komunistickou Čínou. 10. března si pravidelně připomínáme tibetské povstání z roku 1959. V roce 1984 vyčíslila tibetská exilová vláda počet zavražděných Tibetanů na 1,2 milionu. Historie posledních 70 let, kdy je Tibet okupován Čínou je historií enormního etnického a kulturního útlaku Tibetanů. Na protest proti okupaci provedlo za posledních 50 demonstrativní sebeupálení více než 150 tibetských vlastenců.

Symbolem letošního shromáždění konaného 10. března před čínskou ambasádou byla "Vlaštovka pro Tibet". Citace z webu Amnesty International:

“Vlaštovky si mnoho z nás spojuje s jarem – návrat naděje, slunečných dnů a svobody se rozlétnout, protáhnout křídla a nadechnout

se čerstvého jarního vzduchu. Vlačstovky pro Tibet odešleme Tibeťanovi Druklovi jako příslib naděje a lepších časů. Nebo aspoň trochu naděje, že někdo o situaci Tibetu ví. Tento mladý spisovatel a blogger byl 17. února 2016 odsouzen na 3 roky vězení, pravděpodobně kvůli svým výročkům o nezávislosti Tibetu.“

Za brněnské unitáře jsem také zakoupil vlačstovku. Kéž by přinesla těžce zkoušenému Tibetu a Tibeťanům lepší časy. Málokdo si u nás bohužel uvědomuje, že s rostoucí mocí Číny již nehrajeme pouze o svobodu pro Tibet, ale také o svoji vlastní.

Pavel Sedlák

Proč se zastávám Tibeťanů

Návštěva čínského prezidenta Si Ťin-pchinga vyvolává rozporuplné reakce. Proč vlastně? Není snad oživení dosud poněkud chladných diplomatických vztahů České Republiky s Čínou pozitivní? Během posledních 30 let se Čína proměňuje z rozvojové země v globální velmoc. Jistě není od věci mít s takovou zemí korektní vztahy.

Avšak nic se nemá přehánět. Jestliže Miloš Zeman prezentuje navázání nových vztahů České Republiky s Čínou jako protiváhu vůči našim spojencům v USA a v EU, považují to za nanejvýš trapné. Považují současnou změnu zahraničně-politického kursu naší republiky za nešťastnou. Dosavadní opatrná politika České Republiky vůči Číně byla rozumná, a jistě nebyla žádným důsledkem tlaku "západních imperialistů", ale logicky vyplynula z naší dlouholeté zkušenosti s životem v totalitě.

Nesouhlasím s tím, že prezident Zeman a současná vláda zavazuje naši zemi k souhlasu s čínskou okupací Tibetu, nebo že pražská primátorka výměnou za pandu "prodává" Tibet a Taiwan Číně. Nemylme se, Taiwan Číně nepatří, tím méně pražské primátorce. Každý obchod a každé rozhodnutí má dva konce. Jestliže se podbízíme do přízně Číně,

současně nevyhnutelně ztrácíme sympatie nejen v Tibetu a na Taiwanu, ale také v Indii, v Indonésii, v Jižní Koreji, ve Vietnamu, v Japonsku. Největší škoda spočívá v tom, že nepochopitelná veřejně deklarovaná snaha některých našich politiků dělat z nás trojského koně Číny naši zemi diskredituje v očích našich nejbližších partnerů - v Evropě a v USA.

Co se týče Tibetu a Tibetánů, Můžeme se donekonečna zabývat historií vztahů Tibetu a Číny, jak moc byl nebo nebyl Tibet de-facto nebo de-iure v blízké nebo vzdálené minulosti součástí Číny, můžeme si klást otázku, jak moc byl v mnoha směrech v roce 1950 Tibet izolovaný, zaostalý, středověký, co zde bylo dobrého a špatného. Snad si smíme také položit otázku, kde tedy udělali Tibetané chybu a co vlastně měl Tibet v roce 1950 dělat, aby jej čínští komunisté nepřepadli?

Nemylme se, Čína do Tibetu nepřišla s mávátky, ale s kulomety. Číňané Tibet "osvobozovali od feudalismu" a "kulturně pozvedali" (a pozvedají) natolik urputně, že přitom zbořili a rozkradli stovky tibetských klášterů a zmařili miliony životů Tibetánů. Výsledkem tohoto "osvobození" Tibetánů od feudálního útlaku je, že se dnes ve své vlastní zemi dostávají do pozice trpěné a opovrhované menšiny, občanů druhé kategorie. Někteří tibetští vlastenci dokonce volí jako krajní prostředek protestu sebeupálení. Je to pro náš národ, který snad ještě pamatuje Palacha a Zajíce skutečně tak cizí, nepochopitelné a barbarské? Věřím, že Tibet je etnický, kulturně a duchovně svébytný, věřím, že Tibetský národ má právo na sebeurčení.

Připomínka Fukušimské havárie

11. března 2011 zasáhlo Japonsko mimořádně silné zemětřesení, jež následně vyvolalo vlny tsunami o výškách až 39 m. Následkem živelné pohromy došlo ke značné devastaci rozsáhlých pobřežních

oblastí. Katastrofa byla tak ničivá, že došlo k destrukci celých měst, k poničení infrastruktury a ke ztrátě veškerého kontaktu zasažených oblastí se zbylým světem. Zasaženy byly také 4 jaderné elektrárny, celkem 11 reaktorů. Nejhuře byla zasažena jaderná elektrárna Fukušima I, vlastněná společností TEPCO, tato havárie byla na stupnici INES ohodnocena nejvyšším, sedmým stupněm, stejně jako havárie na Černobylské jaderné elektrárně roku 1986.

Při havárii došlo k úniku velkého množství zdraví škodlivých štěpných produktů. Přesné množství není možné stanovit a odhady se značně různí. V srpnu roku 2013 došlo k úniku 300 m³ radioaktivní vody, což bylo na stupnici INES ohodnoceno stupněm 3.

Z důvodu havárie došlo k znehodnocení zemědělské půdy v širokém okolí elektrárny a to hlavně césiem-137 s poločasem rozpadu 30 let. Z ekonomického hlediska je půda znehodnocena odporem obyvatel k produktům z širokého okolí elektrárny. Také byl omezen rybolov, neboť ryby z okolí Fukušimy vykazovaly zvýšené úrovně radiace. Ještě v únoru 2013 byla ulovena ryba, jejíž radioaktivita překračovala zdravotní limity 7400krát. Radioaktivita zemědělských produktů z prefektury Fukušima je dnes pod zdraví nebezpečnými hodnotami, ale strach přetrvává.

Přesné zdravotní dopady na obyvatelstvo zatím nejsou známy. Předběžné průzkumy ukazují, že 1 % obyvatelstva bylo vystaveno záření vyššímu než 10 mSv, přímé zdravotní dopady na obyvatelstvo dosud nebyly prokázány. Podle dostupných informací trápí evakuované obyvatele spíše psychické než fyzické problémy – například v městečku Hirono, jež leží nedaleko Fukušimy, trpí až polovina obyvatel posttraumatickým stresovým syndromem.

Podle zprávy japonské parlamentní vyšetřovací komise katastrofu nezavinila přílivová vlna tsunami, ale člověk. "Šlo o havárii způsobenou člověkem. Bylo jí možné předvídat a měla být předvídána. Dalo se jí zabránit a mělo se jí zabránit," uvádí komise. Zpráva kritizuje nekvalitní zákony regulující jadernou energetiku, nedostatečnost bezpečnostních opatření, chyby vedení elektrárny a státního dozoru i špatné reakce po nehodě. Zpráva proto doporučila posílit dozor vlády v oblasti jaderné energetiky.

Podle wikipedie Pavel Sedlák

PROGRAM NA MĚSÍC DUBEN 2016

Úterý 17:30 - 19:00 Staňkova18a

5.4; 12.4; 19.4; 26.4. ZPĚV DUCHOVNÍCH PÍSNÍ A MANTER (změna vyhrazena, viz internet. adresa níže)

Středy od 17:00 Staňkova18a

6.4. *Tomáš Sedláček*: Ke zvířatům s láskou – veganská spiritualita (přednáška)

13.4. Setkání nad inspirativním textem

20.4. *Ing. Z. J. Mihola a Dr. M. Lustig* : O tatvách a autogenní trénink

27.4. *Ing. Jana Jiříčková*: Životním stylem ke zdraví (přednáška)

Čtvrtek od 18:30 Staňkova18a

7.4. *Setkání skupiny ALLAN KARDEC*: Nevděční lidé

Pátky

pozor 8.a22.4. od 18:00 ostatní jako obvykle od 17:00

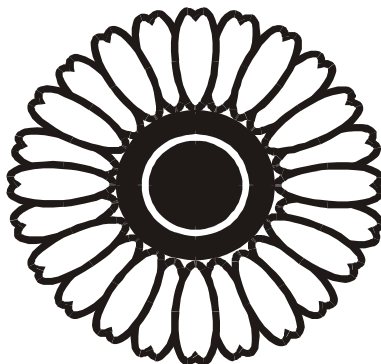
1.4. *Rev. Mgr. Jarmila Plotěná*: Jak dlouho jsme UNITÁŘI? Zamyšlení nad principy, cíli a příběhem Společnosti Svobodného bratrství shromáždění ke vzniku SSB - Staňkova 18a, Brno

8.4. *MgA. Vladimír Kiseljov*: Duchovní a materiální svět v obrazech Vladimíra Kiseljova (videoprogram) – hotel Slovan, sál Dvoranka, Lidická 23, Brno

15.4. *Magda Pulicarová*: Lži, pravdy, nesmysly, úkazy... (z cyklu Jak smýšlí lidé)
17:00 Staňkova 18a, Brno

22.4. *Dr. Andrei Moreira (Brazílie)*: DEPRESE z lékařsko-spiritistického pohledu
18:00 hotel Slovan, sál Dvoranka, Lidická 23, Brno

9.4. *Rev. Mgr. Jarmila Plotěná*: Na počátku je myšlenka ...
(z cyklu Jak smýšlí lidé)
17:00 Staňkova 18a, Brno

PROGRAM NA MĚSÍC KVĚTEN 2016

Úterý 17:30 - 19:00 Staňkova18a

3.5. 10.5. 17.5. 24.5. 31.5. ZPĚV DUCHOVNÍCH PÍSNÍ A MANTER
(změna vyhrazena)

Středy od 17:00 Staňkova18a

4.5. *RNDr. Milan Lustig*: Zdravotní cvičení a autogenní trénink
11.5. přednáška paní Omerové byla přesunuta na Židovskou obec (www.zob.cz)
18.5. Setkání nad inspirativním textem
25.5. *Rev. Mgr. Jarmila Plotěná* SETKÁNÍ U SVÍCE Quodlibet
(volná diskuse)

Čtvrtek od 18:30 Staňkova18a

5.5. *Setkání skupiny ALLAN KARDEC*: Vážné povinnosti

Pátky 17 až 19 hod.:

6.5. *Rev.ThDr. Sofia Karolína Kučerová*: Tajemství rodu Slavníkovců
13.5. *Rev. Mgr. Jarmila Plotěná a Ing. Pavel Sedlák*: Po stopách tibetské
moudrosti
20.5. *RNDr. Milada Škárová*: JAK ŽÍT? Užít – přežít – prožít ... ?
27.5. *Rev. Mgr. Jarmila Plotěná*: “Chléb náš vezdejší – zamyšlení nejen nad
chlebem aneb malá slavnost vděčnosti za dary Země

Neděle:

1.5. OTEVÍRÁNÍ STUDÁNEK – studánka “NADE VŠE JE VODA“- sraz bude
na stanici linky autobusu č. 57 “Útěchov rozcestí“ v 10:15

Obec Unitářů v Brně, Staňkova 18a, 602 00 Brno,
budova OSC a.s., 3 patro.
Doprava: tramvaj číslo 1 a 6 - zastávka Hrnčířská

www.unitaria.cz/brno

Obec unitářů v Brně vydává měsíčník „Poutník“ obsahující původní články členů a přátel
Unitárie, články z historie unitářství, poezii, aktuality i zábavu.

E-mailová adresa: unitaria.brno@seznam.cz. Viz též www.unitaria.cz .

Pokud si přejete tento program nebo časopis „Poutník“ dostávat e-mailem, sdělte vaši e-
mailovou adresu v kanceláři Obce unitářů v Brně.

Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Bc. Daniel Novotný,
Ing. Dalibor Halouzka, Ing. Ivan Sommer, Ing. Pavel Sedlák

Za obsah článku nese odpovědnost jeho autor!!!

MK ČR E 16083